

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2023
«Η' ΛΟΥΚΑ»

Ιωάννου του ελεήμονος, πατριάρχου Αλεξανδρείας, Νείλου οσίου του ασκητού.

έτος 16^ο Τεύχος 726

I.M.K.A.O.M

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Β' Κορ. 9, 6-11) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

«Έκαστος καθώς προαιρείται τη καρδιά, μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης, ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός» (Β' Κορ. 9, 7).

Μελετώντας την Αγία Γραφή, γνωρίζουμε ότι ο Θεός παραδίδει την κτίση σε όλη την ανθρωπότητα, χωρίς να δη-

μιουργεί διάφορες διακρίσεις, που σημαδεύουν τραγικά τη ζωή μας. Ποιες είναι αυτές οι διαφορές; Φυλετικές, ταξικές, κοινωνικές, οικονομικές. Αυτές οι διαφορές δεν έγιναν από το Θεό. Είναι καρπός της πτώσης, της αμαρτίας μας. Κατάσταση αμαρτίας είναι η αδικία, που δυναστεύει τις κοινωνίες μας. Η υπέρβαση της αδικίας πραγματοποιείται μέσα στο σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, με τη δύναμη της αγάπης. Αυτό μάς κηρύττει σήμερα στο αποστολικό ανάγνωσμα ο Απόστολος της αγάπης, ο Παύλος.

Η Εκκλησία ιδρύθηκε στον κόσμο, για να αντικαταστήσει την απάτη και την πλάνη των ειδώλων με την αληθινή πίστη, να θεραπεύει κάθε ψυχική μας αρρώστια με τη Θεία Χάρη και να διώχνει την αδικία μας με την δικαιοσύνη και αγάπη. Η οργάνωση της πρώτης Εκκλησίας

ήταν η αλληλοσυμπλήρωση και στα πνευματικά και στα υλικά. Το χάρισμα του ενός συμπληρώνει το χάρισμα του άλλου και το περίσσευμα των μεν να συμπληρώνει το υστέρημα των άλλων, ώστε να υπάρχει ισότητα: **« ίνα και το εκείνων περίσσευμα γένηται ως το υμών υστέρημα, όπως γένηται ισότης, καθώς γέγραπται, ο το πολύ ουκ επλέονασε, και ο του ουκ ηλαττόνησε »** (Β΄ Κορ.9,14-15).

Ο Απόστολος καθορίζει όμως και την πρακτική της αγάπης, δίνοντάς μας το ήθος της χριστιανικής φιλανθρωπίας. Ο χριστιανός δίνει αφειδώλευτα και πλουσιοπάροχα, ανάλογα με τις δυνατότητές του. Δε βοηθάει, δεν ελεεί ο χριστιανός με λύπη, ούτε αναγκαστικά πιεζόμενος από το φόβο του Θεού. Δίνει όμως με **ιλαρότητα**, με χαρά και προθυμία ψυχής: **«Μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης, ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός»** (Β΄ Κορ.9,7). Η χαρά δε αυτή προέρχεται από την ικανοποίηση, ότι χρησιμοποίησε τα αγαθά του κατά το θέλημα του Θεού. Η ελεημοσύνη είναι μια εκούσια προσφορά. Με την ελεημοσύνη δεν προσφέρει κανείς συρόμενος, ούτε επιστρέφει χρωστούμενα, αφού κάτι τέτοιο θα ήταν δικαιοσύνη. Με την ελεημοσύνη προσφέρει από δικά του και μάλιστα με ευχαρίστηση: **« Μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης»** (Β΄ Κορ.9,7). Η ελεημοσύνη, λοιπόν, γίνεται με χαρά, με **ιλαρότητα**, όχι με γογγυσμό. Προσφορά δεν είναι να σου πάρουν κάτι. Προσφορά είναι να δώσεις μόνος σου, με την καρδιά σου.

Η προσφορά γεννάει μερικούς διαλογισμούς. Όταν συνιστάς σε κάποιο χριστιανό να προσφέρει γενναία ελεημοσύνη, αμέσως θέτει σε λειτουργία την ψυχρή λογική. Σου λέγει: πώς να γίνει αυτό; Αν δώσω σε άλλους πώς θα ζήσω εγώ; Έχω πολλές ανάγκες, τους άλλους θα κοιτάξω; Το λογισμό αυτό και τις αντιρρήσεις προλαβαίνει ο Απόστολος Παύλος και μάς λέγει: **«Δυνατός ο Θεός πάσαν χάριν περισσεύσαι εις υμάς»** (Β΄ Κορ.9,8). Περισσεύει η αγάπη του Θεού για όλους μας. Περισσεύει η ευλογία Του. Φτάνει και περισσεύει ο Θεός, επομένως προς τι η αγωνία; Ο Θεός περισσεύει σε αγάπη. Δε θέλει όμως οι άνθρωποι να έχουν πολλά περισσεύματα υλικών αγαθών. Θέλει να έχουν τα αναγκαία. Η ελεημοσύνη, εκτός των άλλων, μάς οδηγεί και στην αυτάρκεια, να αρκούμαστε δηλαδή στα αναγκαία: **«ίνα**

εν παντί αυτάρκειαν έχοντες περισσεύσωμεν εις παν έργον αγαθόν»
(Β΄ Κορ.9,8).

Από την πρακτική όμως της αγάπης μάς βοηθάει ο Παύλος να προχωρήσουμε και στη θεολογία της αγάπης. Ο Παύλος ονομάζει τη δόση του πιστού σπόρο: **«Ο σπείρων φειδομένως και θερίσει, και ο σπείρων επ' ευλογίαις, επ' ευλογίαις και θερίσει»** (Β΄ Κορ.9,6). Λέγοντας αυτά ο Παύλος έχει συγκεκριμένο λόγο γι' αυτό. Όποιος σπέρνει, θερίζει πολύ περισσότερο καρπό. Έτσι κι αυτός που δίνει με ιλαρότητα, με χαρά, είναι βέβαιος, ότι θα πάρει πολύ περισσότερα και σπουδαιότερα από τα υλικά που χαρίζει, θα πάρει την άφθαρτη και ζωοποιό Χάρη του Θεού. Ο ελεών γίνεται μέτοχος της φιλανθρωπίας του Θεού και ονομάζεται, καταχρηστικά, κι αυτός φιλάνθρωπος, γιατί γίνεται κοινωνός της Θείας αγάπης. Τα χέρια του αγιάζονται, γιατί γίνονται χέρια του Θεού. Όποιος δίνει με **ιλαρότητα** ζει ένα συνεχές θαύμα. Του χαρίζει ο Θεός ανέλπιστα περίσσεια, για να μπορεί να **«περισσεύση εις παν έργον αγαθόν»**. Έτσι ότι συμβαίνει στα πνευματικά, πραγματοποιείται και στα υλικά. Το πιο σπουδαίο, όμως, τα υλικά αγαθά, που μοιράζει ο πιστός, γίνονται γι' αυτόν πνευματικά αγαθά, χάρη κι ευλογία.

Δίπλα μας είναι η αστείρευτη πηγή, που ονομάζεται **πρόνοια** του Θεού. Στερεύει ποτέ η πηγή του Θεού, η πηγή των αγαθών; Κι αν, λοιπόν, όλα τα δικά μας πράγματα τα προσφέρουμε, κανένας λογισμός και διαλογισμός για το πώς θα ζήσουμε εμείς. Έχουμε το Θεό. Δεν είναι απλά πλούσιος, είναι το πλήρωμα. Δεν είναι απλά το πλήρωμα, είναι και το περίσσειμα. Περισεύει η αγάπη του Θεού για όλους μας. Περισεύει η ευλογία Του. Φτάνει και περισεύει ο Θεός. Επομένως προς τι η αγωνία; Άλλωστε οι πολλοί άνθρωποι είναι έτοιμοι να ξοδέψουν πολλά για άλλες τους ανάγκες, ακόμη και αμαρτωλές.. Γιατί, λοιπόν, ο χριστιανός να τσιγκουνεύεται την προσφορά του για την πρώτη του ανάγκη, για την ανάγκη της σωτηρίας του; Σχετικά μάς λέγει ο ιερός Χρυσόστομος: **«Εις γαστέρα μεν και μέθην και ασωτίαν αναλίσκων, ουδαμού πενίας μέμνησαι. Αν δε πενίαν διορθώσαι δέη, πάντων γίνη πτωχότερος. Και παρασίτους μεν τρέφων και**

κόλακας, ως από πηγών δαπανών, ούτω χαίρεις. Ει δε που πτωχόν ιδοις, τότε σοι ο της πενίας επιτίθεται φόβος» (ΕΠΕ 19,506). Σε ελεύθερη μετάφραση: « όταν σπαταλάς τα λεφτά σου τρώγοντας και πίνοντας και ασωτεύοντας, καθόλου δεν σκέφτεσαι, ότι θα πτωχεύσεις. Όταν όμως πρόκειται να βοηθήσεις φτωχούς, τότε παριστάνεις τον πιο φτωχό. Και όταν μεν τρέφεις παρασίτους και κόλακες, τότε χαίρεσαι, σαν να αντλεις από πηγές. Όταν όμως δεις κάποιο φτωχό, τότε σε κυριεύει ο φόβος μήπως βοηθώντας τον καταντήσεις εσύ φτωχός.»

Ας διώξουμε το λογισμό: «αν δώσω σε άλλους, πως θα ζήσω εγώ; Έχω πολλές ανάγκες, τους άλλους θα κοιτάξω;», του πώς θα τα βγάλουμε πέρα αν δίνουμε γενναίες προσφορές υπέρ των άλλων. Πρόκειται για λογισμό άπιστο, αφού θέτει το Θεό της πρόνοιας στο περιθώριο. Ο Θεός ο «πλούσιος εν ελέει», ο Θεός, που χωρίς τίποτα να δώσουμε, μάς έδωσε τόσα πολλά, είναι δυνατόν, όταν προσφέρουμε, να μη μάς δώσει; Και πάλι ο ιερός Χρυσόστομος μάς λέγει σχετικά: «Ει γαρ άνθρωπος ου περιόψεται λαβών, αλλ' αποδώσει την χάριν, πολλώ μάλλον ο Χριστός. Ο γαρ και χωρίς του λαβείν διδούς, πως μετά το λαβείν ου δώσει;» (Ε.Π.Ε. 19,506). Δηλαδή αν άνθρωπος παίρνοντας, δεν περιφρονεί το δωροδότη, αλλ' αποδίδει τη χάρη, πολύ περισσότερο ο Χριστός. Εκείνος, που και χωρίς να Του προσφέρουμε κάτι, μάς χαρίζει τόσα, πώς δε θα μάς ανταμείψει, όταν προσφέρουμε την αγάπη μας;

Καρδιακή και χαρούμενη ελεημοσύνη «**ιλαρόν δότην αγαπά ο Θεός**» (Β' Κορ.9,7). Ό,τι δίνουμε, να το δίνουμε με την καρδιά μας: «**έκαστος καθώς προαιρείται τη καρδιά**» (Β' Κορ.9,7). Ο Θεός διαβάσει εκείνο που δε διαβάζουν οι άνθρωποι. Διαβάσει με ακρίβεια καρδιές.

Εκείνο, που σε όλη τη ζωή του χριστιανού και στην υπόθεση της σωτηρίας του, ζυγίζει είναι η ελεύθερη βούληση για μια αγαθή ενέργεια. Είναι η προσφορά της χαράς, της ιλαρότητας: «**Μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης, ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός**» (Β' Κορ.9,7). ΑΜΗΝ.